

Böszörményi Gergely–életútinterjú

Készítette: Wagner Sára

A beszélgetés időpontja: Budapest, 2018. július 12.

Szerkesztett, tömörített, kiegészített, lábjegyzetelt változat.

Wagner Sára:

Mesélj a zenei pályafutásod kezdeteiről!

Böszörményi Gergely:

A hatvanas években két zenekar volt Hódmezővásárhelyen, a Nevada és a Piramis, mind a kettőből volt Budapesten¹ is, de szerintem a névegyezés véletlen: a Nevada², ahol tizenhat évesen kezdtem el énekelni, már a hatvanas években létezett. A zenekarral Led Zeppelint, The Rolling Stonest és The Beatlest játszottunk – sokat. Érdekes, hogy a mai napig beszélnek rólunk a városban.

Wagner Sára:

Honnan ismerted vidékiként a fővárosi és a külföldi zenéket?

Böszörményi Gergely:

Szegedről, ahova átjártunk koncertekre, és a rádióból: a Szabad Európáról és a Radio Luxemburgról felvettük a zenéket, és zöld csicskaszemes Mambó magnón hallgattuk, hogy mit énekelnek.

Wagner Sára:

Melyek voltak az első lemezeid?

Böszörményi Gergely:

1969-ben kint voltam Párizsban két hónapig a nagynénémnél, Böszörményi Mártánál. Emlékszem, hogy onnan a The Beatles *Abbey Road* (1969)³ c. albumát hoztam haza, amivel nagyon menő voltam itthon. Az egyik ballagásomra kaptam az *Illések és pofonokat* (1969)⁴. A bakelitlemez beszerzése abban az időben óriási nagy szám volt, ha nyugati együttesről volt szó, akkor különösen.

Wagner Sára:

Miért nem lettél végül zenész?

Böszörményi Gergely:

A bátyám már hatévesen úgy zongorázott, mint egy angyal, egy csodagyerek volt. Nekem nem volt elég türelmem, élveztem, amikor egy-egy rövidebb darabot megtanultam, de nem

---

¹ A Nevada a hatvanas években alakult budapesti beatzenekar, az alapítók Kubicsek Sándor basszusgitáros; testvére, Kubicsek György szaxofonos; Pollák János és Mészner Tibor szólógitárosok; Stryczek József énekes és billentyűs, illetve Paulov István a dobos voltak. A budapesti Piramis magyar rockegyüttest Som Lajos, Köves Miklós és Závodi János alapította 1974-ben.

² A hódmezővásárhelyi beatzenekart Krámlí István alapította.

³ Az együttes 11. stúdióalbuma.

⁴ Az Illés együttes harmadik nagylemeze.

bírtam a sok gyakorlást. Hattól tíz-tizenkét éves koromig zongoráztam, és utána kezdtem el vadászkürtön játszani. Mind a két testvérem zenélt egyébként, a középső csellózott, a zongorista bátyám beatzenekarban is játszott. Én más irányba mozdultam el, tizenhat éves koromtól énekeltem, 1970–71-ben a katonaságban Kalocsán ezredkürtös voltam – ez meg is könnyítette ezt az előfelvételis katonai évet: egy nap munka, egy nap pihenés. 1971. augusztus 2-án szereltem le, és 1972 januárjában már disc jockey voltam.

Wagner Sára:

Budapesten nem próbálkoztál azzal, hogy folytasd az éneklést?

Böszörményi Gergely:

Amikor 1970-ben felvettek a közgázra Budapesten, azt gondoltam, hogy az Illés, a Metro vagy az Omega tárt karokkal fog fogadni, mivel jól énekeltem és angolul is jól tudtam, ráadásul volt eredeti Beatles-kottám és -szövegem, valószínűleg elsőként Magyarországon. Viszonylag hamar világossá vált számomra, hogy a nagy együttesek nem rám vártak. Volt egy próbálkozásom, mivel az East együttes⁵ tagjaival barátságban voltam, Móczán Pétert ismertem, egy előző zenekarával jöttek a hódmezővásárhelyi strandon rendezett Medence bálra. A hetvenes évek végén, nyolcvanas évek elején Varga János megkérdezte barátilag – mivel Erdős Péter nem támogatta az instrumentális progresszív zenét –, hogy elmennék-e hozzájuk énekelni, de akkor már DJ voltam, meg a cigitől talán már a hangom sem volt az igazi.

Wagner Sára:

Mesélted, hogy az angolodat Hódmezővásárhelyen egy külföldi csapat is megdicsérte.

Böszörményi Gergely:

A Beatles-kottámmal kapcsolatban, ami miatt komolyabban el kezdtem foglalkozni a nyelvtanulással, van egy kedves történetem: édesapám Princetonban tanult teológiát, és amikor megkértem, hogy segítsen a szöveggel, azt kérdezte: „*She loves you, yeah yeah yeah*, mit nem értesz rajta?” Azt válaszoltam neki, hogy azért ennél kicsit bonyolultabb szövegek is hallhatóak a lemezeken.

Wagner Sára:

Csak angolul énekeltek a Nevadával?

Böszörményi Gergely:

Nem. Magyarul is. Sőt, volt néhány saját nótánk is. Érdekes, hogy a szláv nyelvvel szemben a magyar nyelv sokkal inkább alkalmas az angolszász zenei szöveg fordítására. Nyugat-európai barátaim szerint a magyar nyelvnek olyan dallamvilága van, hogy a rockzenében a magyar szöveg sokkal elfogadhatóbb nekik. Nem véletlen, hogy a hetvenes években Lengyelországban, a Szovjetunióban és Csehszlovákiában is népszerű lett a magyar rockzene.

---

⁵ 1975-ben alapított progresszív rockzenekar, a klasszikus felállás tagjai: Móczán Péter, Varga János, Király István, Pálvölgyi Géza, Zareczky Miklós.

Wagner Sára:

Hogyan vált a lemezlovasság a szakmáddá?

Böszörményi Gergely:

A karrierem mindig is a hiánypótlásról szólt – így lettem DJ. A hatvanas évek végén jöttek létre Magyarországon a diszkó-klubok (már 1969–70-ben is így hívtuk). Az egyetem egyik kollégiumában, a Makarenkó utcában laktam, ez most azt hiszem, a Horánszky utca. A kollégiumnak volt egy pincehelyisége, ott indult el a Böszme-diszkó 1972-ben. 1975-ig közgáz kollégiumokban volt a diszkó, de már működött a Kinizsi utcai klub, ahol zenekarok is játszottak, többek között Orszáczky is, akivel jó barátságba kerültem később.

Visszatérve a kezdetekre, előttem egy srác egy Orpheus-szerű rádióval, erősítővel, két hangfállal és egy lemezlejátszóval diszkózott. Négy vagy öt nagylemeze volt, kislemeze egyáltalán nem. Ez a fiú gyorsan kimerítette a programot, és amikor harmadszorra kezdte ugyanazt játszani, felvettem a többieknek (körülbelül tizenöten voltunk akkoriban ott), hogy ilyen diszkót én is tudok csinálni, sőt, ennél sokkal jobbat. A próbálkozás sikeres volt. A Makarenkó utcai pince-diszkóba – ami egyébként ruhatárként funkcionált – százhatvan-száznyolcvan diák és tanár járt le. Sok-sok előfelvételis katonatársam és főként az első- és másodéves lányok. Aztán 1975-ben elindult a Közgáz Klub, ahol Arató volt eleinte, aztán jöttem én belsős emberként. Amikor elkezdtem rendszeresen játszani, négyen-öten voltak ismertebb DJ-k: Cintula,⁶ B. Tóth,⁷ Molnár Öcsi, Éliás Gyula,⁸ Danyi.⁹ Ebbe a körbe léptem be. A diszkó műfajban híres helyszín volt a Sarokház a Böszörményi úton, ahol Cintula keverte a zenét, de az egyetemi klubok voltak a meghatározóak, nem csak a rock- és a popzene, de a diszkó szempontjából is. Nagy különbség volt presztízsből is a vendéglátóhelyek – amiből kevés volt – és az egyetemi klubok között. A klubokba a fiúk csak tagsági igazolvánnyal mehettek be, de igazolványt nem kapott mindenki, ezért volt presztízse, hogy tudsz-e egyetemi klubban lemezlovassá lenni.

Wagne Sára:

Milyen helyszíneken játszottál még az elején?

Böszörményi Gergely:

A Ráday, a Veres Pálné és a Kinizsi kollégiumban 1973–74-re heti rendszerességgel volt Böszme-diszkó. Heti négy bulim volt. Alkalmanként Törökbálinton is játszottam, ahol szintén volt az egyetemnek egy kollégiuma.¹⁰

Wagner Sára:

Hogyan nézett ki a Nagy Közgáz Klubban egy esti klubos esemény?

Böszörményi Gergely:

Körülbelül nyolckor kezdődött a buli, aztán tíz órától volt a bár, amire külön belépő kellett. A nagy Közgáz Klub este hatkor kezdődött, héttől játszott a zenekar, például a Piramis, az

---

⁶ Keresztes Tibor (1944) rádiós műsorvezető, lemezlovas.

⁷ B. Tóth László (1947) zenei szerkesztő, producer, műsorvezető, lemezlovas.

⁸ Éliás Gyula lemezlovas.

⁹ Danyi Attila, a Scampolo és az Atlantis együttes tagja, lemezlovas.

¹⁰ A Marx Károly Közgazdaságtudomány Egyetem kollégiumai.

East, a Beatrice, vagy a Bizottság, aztán jöttem én. Jóban voltam velük, én is benne voltam a szervező gárdában. Ami a diszkót illeti, akkoriban nagyrészt külföldi zenét játszottunk, aztán a Hungariával, mondhatni a *Limbó hintóval* jött be a magyar zene a hetvenes évek végén, nyolcvanas évek elején, népszerű lett, és mindenki el kezdte nyomni. Nálunk is ment, fel volt állítva a magasugróléc, jó sokat is röhögtünk, sűrűn hanyattestek a fiatalok. Az én időmben a Ráday koleszban az ötödiken volt egy terem, ahol többször fel is jelentettek minket, mivel sokan voltunk, nyitott ablakkal bírtuk csak a bulit, így a környéken minden hallatszott. A Kinizsi Klubban játszott a Kati és a Kerek perec¹¹, a Gemini¹², az Első Emelet¹³, Patakiék a Syriusból, az egyik sarokban volt az együttes, a másikban én. Ez nem koncertjellegű előadás volt, a zenekar azért játszott, hogy táncoljon a közönség.

A Közgáz Klubot illetően még kiemelném a kétnapos rockfesztivált, amit minden évben megtartottunk a hetvenes évek második felében. Itt a legnagyobbak léptek fel, például a Hobo Blues Band,¹⁴ mely zenekar egyébként az emeleti kis klubban indult el, ahol a Böszme-diszkó is volt. Hobó az indulásakor kicsit bizonytalankodott, hogy jó-e, amit csinál, mi a klub vezetőivel bíztattuk. A Hobó szünetében jöttem én, és tett is egy cinkelős megjegyzést, hogy na most akkor valami csöpi dolog lesz – érzékeltetni akarta, hogy ez nagyon más lesz, mint amit ő csinál. Sose felejttem el, Johnny Guitar Watson¹⁵ – akinek, emlékszem, egy gyémánt volt befúrva a fogába – és John Mayall¹⁶ számait tettem fel, végül odajött hozzám, és elnézést kért: „Mondták, hogy diszkó, azt hittem, hogy...” Én is mondtam, hogy: „a diszkónál egy lemezlovas kezeli a gépeket, és lehetőleg olyan zenét tesz fel, ami oda való.” Aztán béke lett.

Wagner Sára:

Azt mondd, hogy a te idődben az emeleten voltatok, később hol volt a klub?

Böszörményi Gergely:

Amikor felújították az épületet, lett a Ráday-klub, a nagy Közgáz Klub a pincébe költözött le – itt én már nem léptem fel.

Wagner Sára:

Milyen programok voltak még a klubban, milyen volt a klubélet?

Böszörményi Gergely:

Hétfőn volt a filmklub, voltak külön programok a néptáncosoknak, volt kórus, volt kis klub, dzsesszklub, ugyanabban a klubban, ahol a diszkó is. Politikai vitakör (POLVAX) is volt a kor pártvezetőivel, de akkor csak annyi ember lehetett a klubban, hogy mindenki szemét lehessen látni (sok oszlop volt a teremben, ami mögött el lehetett volna bújni) – ez volt a pártmuftik kikötése. Az összes egyetemen komoly klubélet volt. Nagyon hiányolom, hogy ez megszűnt – ahogy sajnós a közös lemezhallgatás is –, és semmi nem történik. Az egyetemi klubok idején komoly kulturális élet folyt. Az egyetemnek nem is csak az a lényege, hogy megtanuld, ami a könyvekben le van írva – persze egy orvos esetében nem baj, ha tudja, hogy hol van a szíved, a

---

¹¹ Magyar popegyüttes 1975 és 1982 között, több felállással, énekesnő: Nagy Katalin.

¹² Rockegyüttes többféle felállással, 1965-ben alapította Várszegi Gábor.

¹³ Az Első Emelet 1982-ben alakult popzenét játszó együttes. Alapító tagok: Kisszabó Gábor, Bogdán Csaba, Tereh István és Rausch Ferenc.

¹⁴ Magyar bluesrock együttes (1978–2011).

¹⁵ John Watson Jr. (1935–1996) amerikai blues, soul, funk dalszerző-énekes.

¹⁶ John Mayall (1933) brit bluesénekes, gitáros, billentyűs és dalszerző.

tüdőd vagy a májad – hanem az, hogy a világra legyen helyes rálátásod. Volt konkurálás a többi egyetemi klubbal, de a klubvezetőkkel jóban voltunk, például Turbók Jánossal, aki a Kertészeti Egyetemi Klubnak (KEK) vezetője volt, és ma Agárdon szervez fesztivált. A Műszaki Egyetem klubjainak (E-Klub, Bercsényi Klub)¹⁷ is jó fejek voltak a vezetői, ahogy az orvosinak¹⁸ is, ahol a V'Moto-rock klubja volt. A KEK-en, ahova rendszeresen jártam DJ-zni, főleg populáris zenekarok léptek fel – Kiki,¹⁹ a Solaris,²⁰ később a Napoleon Boulevard, az Első Emelet,²¹ a Hungaria –, de az ottani kis klubban volt például Tolcsvay²² is.

Wagner Sára:

Milyen hangulat jellemezte a bulikat?

Böszörményi Gergely:

A közgázos bulikon mindig nagy jókedv volt. Annak idején egy lemezlovasnak jópofa palinak kellett lennie. Akkor is az volt, és ma is az az ars poeticám, hogy akkor viccelődhetsz mással, ha saját magad is benne vagy a viccben, és magadról rosszabbat mondasz, mint a másiktól. Hofi Géza lett volna annak idején a legjobb disc jockey – bár nem biztos, mert az emberek nem tudtak volna táncolni, mert a poénra vártak volna. Voltak bizonyos szlogenszerű mondasok; például ha a lemezlovas egy lassú számot tett fel, a saját süket dumája kísérte: „boruljatok össze, mint kocsmajátó előtt a biciklik”, vagy valami hasonló belvárosi menő szöveg. Én még huszonöt év múlva is hallottam ilyen szövegeket. Ez volt a hetvenes évek. A Közgáz kétszázötven férőhelyes klubjának ötszáz-hatszáz fős törzsközönsége volt – szerettük, ha sokan voltunk olyan helyen, ahol nem fértünk el. Városszerte elterjedt, hogy ide el kell jönni, mert a Böszmének mindig van valami új zenéje vagy új cucca.

Wagner Sára:

Budapesten kívül is dolgoztál?

Böszörményi Gergely:

1974-ben voltam két hónapot a Balatonon vendéglátózni, a Hullám nevű kempingben: az egyik felében nyugati turisták, a másikban hazai iskolások, gimnazisták voltak. A helyhez tartozott egy lapos tetős, üvegkalickás étkezde: rettenetes műanyag tálcák a műanyag sínen, a gyerekek itt kapták a tökfőzeléket meg a fasírtot, aztán mehettek tovább. Kajaszag volt az egész épületben. Ezt a szörnyű ételkiadó részt letakarták a bulikon. Egy „igazi vendéglátós” ember volt a tulaj, ő vezette, azt mondta, hogy ha 150-nél többen vannak napi átlagban, akkor többet fizet – persze mindig 149-en voltak véletlenül, így 150 Ft-ot adott a 300 Ft helyett. A Böszme-diszko ott is népszerű volt, sokan jöttek át még Siófokról is. Elememben is voltam, de mivel átvágtak, vendéglátóba nem akartam többet menni. Maradtak az egyetemi klubok, ahol idővel már 1500 Ft-ot is megkerestem.

---

¹⁷ A Bercsényi Klub (1963–1987) az avantgarde művészet fontos helyszíne. Az E-Klub (1968–2008) a rock, és a rendszerváltás után a diszko fontos helyszíne.

¹⁸ Semmelweis Orvostudományi Egyetem klubja, a SOTE Klub a Nagyváradi téren.

¹⁹ Patkó Béla (1957) énekes, basszusgitáros, 1983-tól az Első Emelet frontembere.

²⁰ 1980-ban alapított progresszívrock-zenekar, több felállással. 1984-ben jelent meg első nagylemezük, a *Marsbéli krónikák*.

²¹ Popegyüttes (1982–2013), alapítói Kisszabó Gábor, Bogdán Csaba, Tereh István és Rausch Ferenc.

²² Tolcsvay László (1950) Erkel Ferenc-díjas zenész, énekes, zeneszerző.

Wagner Sára:

Tehát elég jól kerestél.

Böszörményi Gergely:

A hetvenes évek elején az egyetemi klubokban 5 Ft volt a belépő, és körülbelül kétszáz ember jött. A kezdetekkor 400 Ft volt a gázsí, a rendezők is kaptak fizetést, az egyetemnek, kollégiumoknak is maradt a bevételből. Összehasonlításképp: Hódmezővásárhelyen tizenhat évesen 200 Ft-ot kaptam esténként, hetente három bulink volt, így 2400 Ft jött össze havonként, a báli szezonban még több, akár 4000 Ft is. A szüleim együttes keresete nem érte el a 2000 Ft-ot.

Wagner Sára:

Milyen státuszban voltál mint DJ?

Böszörményi Gergely:

1977-ben hagytam ott a külkereskedelmi céget, ahol rövid ideig dolgoztam – nemrég derült ki, hogy kémcég lehetett –, utána nem volt hivatalosan egy adott munkahelyem. Gyakran állítottak meg a rendőrök a hosszú hajammal és szakállammal, a barna személyigazolványomban persze rögtön a munkahely részhez lapoztak – közveszélyes munkakerülés. Kérdezték, hogy miből is élek, ezért volt mindig nálam 10-15 szerződés, amiből kiderült, hogy esténként 1500 forintot keresek. Így nem tudtak bántani.

Wagner Sára:

Az egyetem kötötte veled a szerződést?

Böszörményi Gergely:

Igen, be is fizették a járulékokat is, így hivatalos megélhetési forrásról volt szó, nem zsebbe ment a pénz, erre figyelnem kellett.

Wagner Sára:

Később lett engedélyed is.

Böszörményi Gergely:

Az OSZK-ban²³ volt diszkóvizsga, nem is tudom, mikor vizsgáztam, de kellett angolul is beszélni. Olyan ember vizsgáztatott, aki nem tudott angolul – én viszont igen. A koleszos korszak után lett meg az engedélyem, de egy ideig limitálva volt a disc jockeynek kifizethető összeg kb. 200 Ft-ra. Különböző, a munkához kapcsolható számlákkal lehetett megoldani az elszámolást (taxi, villanszerelő, stb.). Aztán később a limit bővült.

Wagner Sára:

Hogyan nézett ki a vizsga?

Böszörményi Gergely:

Mulatságos dolog volt. A nagyok, Cintula, Éliás, Dévényi²⁴ együtt vizsgáztak. Náluk ott ült a zsűri, az OSZK zenészei, több cigány népzeneész is. Danyi Attila például a vizsgát így

---

²³ Országos Szórakoztató Központ

²⁴ Dévényi Tibor (1947) újságíró, lemezlovas.

kezdte: „Kedves közönség, kedves bizottság! Tekintettel arra, hogy önök még sosem jártak diszkóban, elmondanám, hogy hogyan néz ki: hát nem világítanak így a fények, sötét van, sör van és sörszag, és boldog emberek táncolnak arra, amit mindjárt elindítok. Kifejezetten politikai meggondolásból felteszek egy magyar számot.” Ez a hetvenes évek második felében volt. Aztán egy másik szórakoztató példa Cintula esete, aki szokás szerint egy darab kazettával érkezett, vizsgálóként felment a színpadra a kazettás magnóhoz, betette a kazettát, és azt kérdezte Danyitól: „Attilám, hogy indul el ez a magnofoton?” A vizsgán már túlesett Danyi így válaszolt: „a ‘plaj’ gombot nyomd meg.” A bizottságnak fogalma sem volt arról, hogy milyen a diszkó, ez nekik szólt. Természetesen mindenki megkapta a megfelelő fokozatot, ahogy én is.

Wagner Sára:

Honnan jön egyébként a Böszme?

Böszörményi Gergely:

A katonaságnál, ahol az egyetemi diáktársaimmal töltöttem egy évet előfelvételiként, a nyírségi akasztották rám ezt a nevet. Aztán Föld S. Péter kitalálta hozzá a Galamb Ősz Merészt is (pontosabban galambBÖSZMERész-t), mely kiírást használtam is, ebből a Böszme lett kiemelve, elmaradt a hosszabb verzió.

Wagner Sára:

Hogyan szerezted be a lemezeket?

Böszörményi Gergely:

Minden a nyugati zenére épült. A diszkózást a kislemez határozta meg – a slágereket lefigyeltük a Radio Luxembourgról, aztán a külkeres barátaink behozták a kislemezeket, mivel itthon semmit sem lehetett kapni. Az egyik barátom jóba volt Presser Gáborral, akinek nagyon sok kislemeze volt, például Creedence Clearwater Revival²⁵, Rare Earth²⁶, Janis Joplin²⁷, John Mayall – amit ma rocknak és bluesnak hívunk, hisz a diszkó mint műfaj csak 1973–1974-ban jött létre. Először kölcsönkértem a lemezeket, nyolcvan–száz kislemezem volt, és pár nagylemezem, többek között a Woodstock-triplalemez²⁸. Akkor már mentek a magyar számok is, a Kextől az *Elszállt egy hajó a szélben* volt a Közgáz indulója – mindig végigördította a közönség. Sok kislemezt kértem kölcsön, nem csak Pressertől, aztán egy részét a kölcsönlemezeket meg is vettem. Később, amikor már a diszkókorszak a fénykorát élte, az volt a cél, hogy ami kint megjelent, azt valamilyen módon minél előbb megszerezzük. Én a közgázos kapcsolatoknak köszönhetően szereztem be az anyagot, de minden lemezlovasnak volt valamilyen ismeretsége, ami alapján bővítette a palettáját. A külkeres haverok szerették a diszkómat, ha mentek Bécsbe, megkérdezték, hogy mit hozzanak be, összeírtam öt-tíz lemezt, amennyit tudtak, behoztak. A magángyűjteményemre kitérve, természetesen gyűjtöttem a lemezeket, volt egy nagy szalagos magnóm, sok lemezt lehetett felvenni, megszerezni szalagon, jó minőségű felvételek voltak. 1974-ben Londonban voltam két hónapot, vagy száz lemezzel jöttem haza, az egy óriási gyűjteménynek számított, ennek 70%-a progresszív rock volt, de volt benne Paul McCartney, Stevie Wonder stb.

---

²⁵ Creedence Clearwater Revival (1967–1972) amerikai rockegyüttes.

²⁶ Rare Earth (1968) amerikai rockegyüttes, 1960 és 1968 The Sunliners néven tevékenykedtek.

²⁷ Janis Joplin (1943–1970) amerikai énekesnő.

²⁸ 1970-ben adták ki az 1969-es fesztivál koncertjeinek egy részét.

Wagner Sára:

Hogyan változott a diszkó műfajilag (és a technika szempontjából) pályafutásod során?

Böszörményi Gergely:

Hogy teljes legyen a kép a zenei érintettségemről, az elején kezdem. 1968–70-ben The Beatlest, Led Zeppelint énekeltem. Amikor diszkózni kezdtem, akkor elsősorban progresszív rockot hallgattam, de mivel felismertem a kínálati hiányt, a szórakoztatóipar részévé is váltam a Woodstock-zenével (1972–73). Amikor a konkrét diszkóműfaj kialakult, annak, aki lemezlovasként talpon akart maradni, a minőségileg színvonalasabb dolgokat kellett kiválasztania és játszania, én is így tettem. Amikor bejött a hetvenes évek közepén az amerikai funky, majd később a rap – ami egészen a nyolcvanas évek elejéig meghatározta a diszkót –, akkor a Közgáz Klub is átment ebbe a műfajba. Itt a hangszerelés sokkal fontosabb volt, mint az egyszerű három akkordos zenekaroknál, mert azoknál az amerikai zenekaroknál ott voltak a fúvósok is. Az egyik odalon ott voltak azok a zenekarok, akik jól játszották a szépen meghangszerelt funkot meg soult, többek között a Philadelphiai sound, amit nagyon szerettem, Stevie Wonder is nagy kedvencem volt. A másik oldalon olyan ritmikus zenét tudtak hozni magas színvonalú hangszereléssel és fúvósokkal, amit kevesen tudtak, például az Earth, Wind and Fire²⁹ vagy a Kool and the Gang³⁰ – az ilyen zenekarok közül sokan dzsesszfesztiválokon is játszottak. Nagy kedvencem volt már akkoriban is a Chicago³¹, többek között az *I'm a Man* rendszeresen játszottam is.

Wagner Sára:

Milyen felszerelésed volt?

Böszörményi Gergely:

Mivel az érettségi után 1970-ben katonának mentem, eladtam az NDK-gyártmányú Regent 60-asomat, amit még a Nevadához vettem. A kezdeteknél kölcsönkértem egy MOKÉP erősítőt, amin a szöveg ment, és volt még egy gitárerősítőm, a kis klubban ez bőven elég volt. Aztán később Danyi Attila segített nekem, nagyszerű hangsórót és technikai leírást adott, hogy hogyan kell egy bizonyos Karlson ládát megcsinálni, így a Regent után felépítettem a nyugat-európai rendszeremet a Quad 405-tel, ami nagyon menő erősítő volt akkoriban: ezen nem voltak hangszínek, csak egy végfok volt, ezt kellett összekötni a keverőpulttal. Bődületesen nagyon szólt – ezt csináltattam egy örülttel, aki beszerzett hozzá mindent. Azt nem tudom, hogy ezt egy kapcsolási rajz alapján építette-e másolatként, vagy eredeti volt. Mindenesetre a városban dolgozó lemezlovasok mind kíváncsiak voltak és átjöttek megnézni. Volt egyfajta presztizsharc: jól kell szólni, milyenek a fények, teljesen más volt, mint ma, amikor már minden automata, és egy lemezlovasnak úgy kell a színpadon megjelennie, a teret bevilágítani, és úgy kell beszólni hanggal, mintha a Pink Floyd játszana, az meg nem kis pénz. Mindennek, minden műfajnak, és a műfajhoz kapcsolódó tárgyakkal is megvan a maga divatja, a diszkónál ez egy időben a lengőpult volt – ezzel nagy sikerem volt. Plafonba fűrt kampókra volt erősítve a diszkópult, hogy az emeleten dübörögve táncoló emberek miatt ne ugorjon a tű a lemezek lejátszásakor!! Nagy

---

²⁹ Az Earth and Fire 1968-ban alapított chicagói R&B együttes.

³⁰ A Kool and the Gang disco, soul, funk műfajokhoz kapcsolható együttest 1964-ben alapították New Jerseyben.

³¹ A Chicago rock, dzsesszrock, poprock zenekar 1967-ben alakult Chicagóban, eredetileg Chicago Transit Authority néven.

szám volt! Mivel mobil jockey-k voltunk, és mindenhova a saját cuccunkat kellett vinni, a kis zsigulinkhoz olyan felszerelést kellett építtetni, hogy beférjen. (Nyugati kocsira nem volt pénzünk, de egy 1500-ös Lada megtette már.) Fontos szempont volt, hogy hogyan fér el a berendezés – vittük a fényorgonát dobozokban, a stroboszkópot, trafót, UV-lámpát, hangfalakat, keverőpultot, és a lemezeket, centire ki volt számolva mindennek a helye, plusz ember nem fért már el.

Visszatérve az elejére, és rátérve a műfaji kérdésekre, 1971-ben, pályafutásom elején, ahogy azt már említettem, a műsort a Woodstock-generációra építettem: a bulikon rockpop, vagy poprock zene szólt. Föl lehetne sorolni a Woodstock-triplalemez összes fellépőjét, mindenkitől játszottam számokat. Ha még ma is lemezlovas lennék, akkor is ezeket játszanám a legszívesebben, nagyon jó zenék, és lehet rájuk táncolni – a zeneáruházunkban ma is főként a 60-as és 70-es évek rock, progresszív rock, dzsesszrock és folk zenéit áruljuk, tehát ami a zene ízlésemet illeti, konkrétan semmi sem változott. Később, 1973–74 tájékán Nyugat-Európában, Amerikában az olyan dalok, mint Carl Douglas *Kung Fu Fighting*-ja, tudatosan a diszkó miatt születtek, azért, hogy ezekre a slágerekre táncoljanak. Ekkortájt, a hetvenes évek második felében ért véget a bakelites korszak, és indult el a kazettás, ezzel nagy mértékben bővült a kínálat is. A két korszak között volt egyébként a maxi single,³² amivel kicsit változott a stílus is.

Wagner Sára:

A fénykorban hogyan állítottad össze a lejátszási listát?

Böszörményi Gergely:

Minden kedden slágerlista volt a Radio Luxembourgon, és a slágerlista alapján válogattuk ki, hogy mi a népszerű. Érdekes, hogy a slágerlistára úgy kerülhettek fel számok, hogy volt mögöttük komoly reklám, és a rádióreklámnak köszönhetően vásárolták a kislemezeket – ez gyakorlatilag az eladási slágerlista volt: ha sokat hallgatsz valamit, akkor azt megszereted. Volt a *Power Play*, ami egy fizetett reklámnóta volt, egy héten keresztül minden óra ugyanazzal az egy nótával kezdődött, ettől függetlenül ha akarta, a disc jokey lejátszhatta többször is. Mindig figyeltem, hogy mi az új *Power Play*, eleinte sokszor nem tetszett, aztán harmadik nap már szóltam a közgázos ismerőseimnek, hogy kellene. Ezt előbb-utóbb itthon is elkezdték játszani, kb. egy hét eltolódással – tehát már előre tudtam, hogy mire lesz igény. A közönség várta is, hogy mindig aktuális, új számokat halljanak. Ha nem voltak meg a legfrissebb nóták, az kellemetlen volt. A lemezlovasok között harc volt, hogy kinek van meg hamarabb a slágerlistát vezető nóta, vagy az, ami jó. Ez felolódott a kazettás korszakban, amikor már egymás között is cserélgettünk, persze volt olyan, hogy súlyos pénzekért. Ez jó üzlet volt néhány embernek, megszerezték az új dalokat, és eladták a másolatokat. A közönség részéről ez állandó téma volt, voltak is lemezlovasok, akik ezzel üzleteltek, én ezzel nem foglalkoztam.

Wagner Sára:

Meddig voltál pontosan lemezlovas?

Böszörményi Gergely:

1972 februárjától még egyetemistaként, aztán 1976–77-től közgázdiplomával a kezemben szabadúszóként egészen 1983-ig, a Stereo Shop megnyitásáig. 1982 végén pályázat útján a

---

³² nagyméretű, 45-ön forgás

ferencvárosi tanácstól megkaptuk az üzletet, még fél évig lemezlovasként is dolgoztam, aztán teljes bedobással a kettő nem ment együtt, ezért tizenkét év után abbahagytam a diszkózást.

Wagner Sára:

Hogyan alapítottad meg a boltot?

Böszörményi Gergely:

Magyarországon 1970-ben például a Colosseum duplalemezét nem lehetett beszerezni, ahogy mást sem a progresszív rock nagyjaitól. A helyzet a nyolcvanas években is ugyanilyen lehetetlen volt, a lemezboltok elsősorban populáris műfajú lemezekkel kereskedtek, mert azt gondolták, ebből tudnak pénzt keresni – így léptem be a piaci részbe. Harminc év hiányát kellett bepótolni. A hatvanas–hetvenes években tényleg a popzenére volt inkább kereslet, aztán a hetvenes évek végétől, amikor indult a kazettázás, nagyobb lett az arzenál.

A nyolcvanas évek közepén hatvan lemezbolt volt Budapesten, az örült gyűjtők körbejárták mindet, nézték, hogy milyen állapotban van a lemez, tényleg új-e, mivel papíron mindennek használnak kellett lennie. Feleségemmel, Zohna Mártával 1983-ban béreltünk a IX. kerületi tanácstól Budapesten egy 13 m²-es helyiséget. Az ötlet egyébként majdnem kudarcba fulladt a bürokrácia miatt, mert üzlethelyiség nélkül nem adtak vállalkozói engedélyt, viszont üzletbérleti szerződést csak vállalkozói engedély ellenében állítottak ki. Végül a hatóság két osztályának felelős emberei – erős ráhatásomra – egyszerre írták alá és bélyegezték le az engedélyeket.

Új nyugati lemezekre specializáltam magam, ezzel joggal gondolhattam, hogy lesz vevőkör. Az ember manapság bemegy a boltba és válogat, mit vigyen haza – mi akkor egyedi megrendeléses alapon a beszerzésben tudtunk segíteni a gyűjtőknek. A megrendelőt telefonon értesítettük vagy postai levelezőlapot írtunk, hogy megérkezett a lemez, amit rendeltek, és már rohantak is érte. A kereskedelmünknek harmincöt éve változatlanul egyik fontos szegmense a vevőink egyedi megrendelése alapján történő kiszolgálása! A munkánknak szisztematikusnak, következetesnek kellett lennie, nagyon figyeltük a jogszabályváltozásokat, amik alapvetően formálták az üzletet, például 1984-től már ki lehetett évente menni Nyugat-Európába.

Wagner Sára:

Hogyan szerezted be a készletet?

Böszörményi Gergely:

A rendszerváltás előtt a kereskedelmi mértékű import állami monopólium volt, így a maszekok nem importálhattak. A Közgáz jó bázis volt, sok barátunk tudott segíteni nekünk. Ugyanakkor a nagynéném kezdetben Párizsból több száz lemezt küldött. 1983–84-ben, amikor még hivatalosan nem lehetett importálni, Nyugat-Európából kizárólag igazolt rokon kapcsolat alapján lehetett kereskedelmi célra szánt csomagot kapni. Ebben az időben a fizetés itthon körülbelül 2800-3000 Ft volt, egy nyugat-európai lemezt 550–600 Ft-ért lehetett eladni. A bolt megnyitásához kétszáz lemezt küldött, ami 100 000 Ft-tal ért fel. Amikor ellenőrzés volt nálunk, nem is akarták elhinni, hogy a lemezek jogszerűen érkeztek az országba. A történethez hozzátartozik, hogy amikor a nagynéném bement Párizsban a két legnagyobb áruházba, nem hittek az eladók a fülüknek, amikor egy idősödő hölgy azt mondta, hogy Pink Floyd, King Crimson, Jethro Tull lemezekből kér három-három darabokat. A kutató orvos néném – aki azt sem tudta, mit mond – nagyon élvezte a helyzetet, hogy a hosszú hajú eladó srácok tátott szájjal hallgatták a betanult rendelést. Aztán persze kiderült, hogy a budapesti unokaöccse

lemezboltjának küldi. Meg is jegyezték az eladók, hogy nagyon klassz ízlése van az unokaöccsnek.

Ezek mind teljesárú (full price) lemezek voltak, amit nem nagyon hoztak be üzleti alapon, mert eladhatatlanul drága lett volna itthon az áruk. Persze az olcsóbb (mid-price) lemezekhez hozzá lehetett jutni itthon is, mert a turista-import keretében ezeket sokan hozták haza kifejezetten üzleti céllal eladásra.

Egyébként a lemezboltosok vételi jeggyel vásárolták a behozott lemezeket: névvel, lakcímmel, személyigazolvány számmal, és ráírták, hogy mennyi lemezt vettek, pont úgy, mint ahogy az ilyen vétel-eladások a bizományi áruházakban is történtek. Új lemezekkel dolgoztunk, de használtként kellett elkönyvelni.

Wagner Sára:

A rendszerváltás hogyan hatott a beszerzésre?

Böszörményi Gergely:

A nyolcvanas évek vége jelentős változást hozott, mivel megszűnt az export és az import állami monopóliuma, bevezetésre került az általános forgalmi adó, és egyszerűbben ki lehetett már menni külföldre. Ahogy a társadalmi, politikai és gazdasági helyzet változott, annak megfelelően változtunk mi is: ekkor lettek a Stereo Shop új tevékenységi körei a közvetlen import és a nagykereskedelem. A magyar lemezipiacon mi voltunk az első hivatalos maszek nagykereskedés. Havonta egyszer utaztunk ki Észak-Németországba, ahol négy partnerünk is volt, többek között a Media Markt. A vásárolt termékek egy részét már itthonról megrendeltük, az újdonságok közül pedig a helyszínen válogattunk. Eleinte az államtól kereskedőként hivatalosan megvásárolt sok-sok német márkával (készpénzzel) a zsebünkben mentünk német raktárakba vásárolni. Szerettük a készpénzes fizetést, adtak is rá mindig kedvezményt. Az elkölthető devizát már itthon meg kellett határozni, így korlátozva volt, hogy mennyit költhettünk. Aztán a kilencvenes években, amikor bevezették a bankutalással történő fizetést, már nem volt értelme kiutazni.

Érdekes, hogy a kezdeti egy-egy példány után sokáig dobozmennyiségben kértük a cédéket, ma ismét egy-egy lemezt rendelünk meg.

A változás alakulását jól érzékelteti az alábbi történet. A kilencvenes évek elején a MAHASZ és az Artisjus által lebélyegzett hivatalos papír kellett, hogy behozhassam azt, amit be akarok, és ezzel a papírral kellett menni a vámra. A Polygram vezetője és a MAHASZ elnöke ugyanaz a személy volt, ő is döntött arról, hogy behozhatok-e adott terméket vagy sem. A Polygram ugyan „major” cég, de nekem itthon ugyanolyan versenytársam volt, mint bármelyik másik lemezes. Emiatt panasszal éltem, még az ügyészségre is mentünk. Akkor átalakulóban volt a jogi rendszer, tudták, hogy igazam van, de nem tudtak egy darabig mit kezdeni vele, végül aztán a procedúrát elvileg megszüntették. Mégis – hónapokkal a korábbi engedélyező dokumentumok megszüntetése után – egy külföldről érkező csomagunkhoz kérték a már régen nem szükséges papírokat. Végül hosszas egyezkedés után sikerült megoldani a kérdést.

Wagner Sára:

A cédé megjelenésével mennyiben változott az üzletpolitika?

Böszörményi Gergely:

A cédé megjelenésével a készletek értéke is automatikusan nőtt – aminek a nagykereskedelmi tevékenységgel összefüggő növekedés is oka volt –, hiszen a cédéket eleve

magasabb áron dobták piacra, mint amilyen a hanglemezek ára volt még a kiadások előtt. A hanglemezek korából jól ismert „full price”, azaz teljes árú és „mid price”, azaz közép árú cédéket kínáltak a kiadók. Mivel a Stereo Shop alapvetően a hatvanas és hetvenes évek zenei gyöngyszemeit (Jethro Tull, King Crimson, Emerson, Lake and Palmer, Yes, Led Zeppelin, Cream, Colosseum, Tangerine Dream, Mike Oldfield, Deep Purple, Chase, Chicago, Blood, Sweat and Tears stb.) kínálta vevőinek, és ezek többsége középárú termék volt, az üzletben kapható lemezek árszínvonala emelkedett, de nem olyan mértékben, mintha csak populáris, slágerlistás drága árukat árultunk volna. A korábbi hanglemezidőszakban az ilyen zenei igényű és ízlésű vevőkör már kialakult, így nem az újdonságokból, popzenéből származó bevétel volt a meghatározó.

A cég életében több szempont miatt is fontos szerepet játszott a cédé megjelenése. 13 négyzetméterrel kevesebb kiskereskedelmi és nagykereskedelmi munkáját végeznie, a tárhely nagyon fontos volt, a raktárban pont négyszer annyi és ráadásul körülbelül másfélszer olyan drága árut lehetett tartani, mint a bakelit korszakban.

Wagner Sára:

A bakeliteknek mi lett a sorsa? Ma árulsz bakelitet?

Böszörményi Gergely:

A végső hanglemez kiadás és a cédé teljes és visszavonhatatlan térhódítása Magyarországon egy-két évvel későbbre tehető, mint a nyugati országokban. Ennek előnyeit élvezhették a hazai vevők és kereskedők is, mert a bakelit lemezek olcsóbb beszerzésével a cédére való átállás átmeneti ideje alatt a cég mindvégig kínálatában tartotta a hagyományos hanglemezt, a korábbi árakhoz képest olcsóbban, vagy a magas infláció ellenére változatlan áron. A cédék a kilencvenes évek első felére Magyarországon is teljesen átvették a hanghordozó piacon a vezető szerepet és az átmeneti évek végső hanglemez dömpingje után a bakelit lemezek szinte teljesen eltűntek a piacról, hogy aztán néhány év múlva igazi ritkaságként, speciális gyártási technikával, megújulva két-háromszoros áron a legényencebb gyűjtők és egy más céllal a disc jockey-k számára újra piacra kerüljenek.

Wagner Sára:

Mióta adtok ki lemezeket?

Böszörményi Gergely:

1993-ban, a rendszerváltás utáni gazdasági változások után hoztuk létre a Stereo Kft.-t, de megtartottuk a magánvállalkozást is: ugyanebben az évben indult el a hanglemezkiadó tevékenységünk is első lemezünkkel, az *After Crying Overground Music* c. albumával. A zenekar 1992-es Egyetemi Színpadon tartott koncertjének köszönhető tulajdonképpen a Periferic Records léte. Azon a bizonyos koncerten döntött el az, hogy Böszörményi Gergely támogatni és megörökíteni szeretné az ilyen és hasonló felfogású és kifejezési eszközöket használó művészetet és művészeket.

Wagner Sára:

Hogyan építetted ki a kapcsolatrendszert a külföldi kiadókkal?

Böszörményi Gergely:

A kiadók felkutatása az egyik legkomolyabb munka volt a Stereo Kft életében. Hatalmas mennyiségű hanglez és céde fordult már a kilencvenes évek első felében is a tulajdonosok kezében, de csak részben tudták, hogy melyik honnan származott. Első lépésben tehát ki kellett deríteni, hogy egy-egy album melyik kiadónál jelent meg, majd azt kellett kideríteni, hogy hogyan lehet velük kapcsolatba kerülni. A kapcsolatteremtésnél segített a jó nyelvtudás, és a szakma magas szintű ismerete, de a nyugat Magyarországot még egy éppen átalakulóban levő egykori kommunista vagy szocialista országként kezelte és viszonylag komoly fenntartással fogadta egy nem túl nagy cég jelentkezését üzleti, partneri kapcsolat kialakítására. Az évek során három fontos pillér volt, melyekre támaszkodva kiépítettük a hálózatot: megszereztük az összes cég elérhetőségét, kijártunk a MIDEM-re, és 1995-ben a Solarissal kimentünk Los Angelesbe³³, ahol személyesen találkoztam olyan hasonló érdeklődésű, zenei ízlésű, a művészi értékekről azonosan gondolkodó emberekkel, akik ma a világ zenei életében fontos szerepet töltenek be. Ezek a szakmabeliek abban hasonlítanak egymásra, hogy nem a pillanatnyi meggazdagodás, a sztárcsinálás a céljuk, hanem az, hogy megörökítsék, kiadják és koncert vagy hangzóanyag formájában a közönséghez juttassák a zenei értékeket. Azokat az értékeket, amelyeket húsz-harminc-ötven év múlva is szívesen hallgatják a következő generációk. Azokat az értékeket, amelyek segítségével a különböző identitású, történelmi múltú, kultúrájú és hagyományú népek egymáshoz közeledhetnek, megismerhetik és megérthetik egymást. 1995 és 2010 között a Stereo Kft. húsz országgal állt export-import kapcsolatban, negyven külföldi kiadó kizárólagos magyarországi importőre és forgalmazója volt, de ezek mellett három európai nagykereskedelmi export céggel is felvette, illetve megtartotta a kapcsolatot. Ma már „csak” tizenkét országba exportáljuk nagy büszkeséggel a magyar zenei kiadványokat.

Wagner Sára:

Úgy tudom, hogy koncertszervezéssel is foglalkoztok.

Böszörményi Gergely:

A hazai koncertek szervezését időben megelőzte a Periferic Records kiadói munkájának elindítása és a Stereo Kft. külföldre történő koncertszervezése. Az első, Periferic Records-hoz tartozó zenekar külföldi fesztiválon való fellépése a már említett Solaris együtteshez fűződik. Tágabb értelemben ez is egyfajta marketing munka eredménye volt. Igaz ezt a feladatot (nagyon profin) a világ másik szegletében, Japánban végezték el. A Hungaroton kiadó ugyanis éveken keresztül nem akarta és nem is adta ki a Solaris együttes első lemezét, melynek *Marsbéli krónikák* volt a címe. Az album mégis megjelenhetett, mert Japánból jelentkezett a King Records, amely korlátozott időre licenc-szerződés keretében kiadta cédén. A cég igen széles körben megismertette a világot ezzel a kitűnő albummal és sokak kedvencévé vált az USA-tól Olaszorszáig, Svédországtól Brazíliáig. (Egyébként ennek a szerződésnek a kapcsán ugyanilyen

---

³³ A Progfest '95 nemzetközi fesztiválja.

megállapodást kötött a két cég még három másik magyar lemezre. Ezek a következők voltak: East: *Hűség*, East: *Játékok* és Syrius: *Az ördög álarcosbálja.*)

Wagner Sára:

Az elmúlt években munkásságod fontos pontja a református zenéhez kötődő fesztiválok szervezése, kapcsolódó lemezek kiadása, többek között a *Református Zenei Fesztivál* és *Református Énekek-sorozat*. Munkádnak fontos elismerése az Érdemkereszt.

Böszörményi Gergely:

Szerencsés vagyok, mert életem során általában azt csinálhattam, amit szerettem, a Nevadával, vadászkürtösként, DJ-ként, kereskedőként, kiadóként, szervezőként, koncert- és fesztiváligazgatóként is. Jól esik minden kulturmunkásnak, így nekem is, ha elismerik a munkánkat, de jobb, ha az ember szolgálatból és elhivatással végzi a munkáját, és persze az se baj, ha még meg is tud élni belőle. 1995 és 2007 között főként a Solaris együttessel, az After Cryinggal és a Varga János Projecttel bejártuk majd' az egész világot: Mexicót (hat alkalommal), az USA-t (négy alkalommal), Venezuelát, Brazíliát és Európa szinte összes országát. 2002-ben indítottuk útjára a Református énekek-koncertsorozatot, amit a Zeneakadémiáról a MÜPA-ba költözésünk óta mindenki koncert-istentiszteletként tart számon: háromszázötven fős Kárpát-medencei Egyesített kórus, Európa-hírű orgonaművészek, kitűnő karnagyok, a közönség közös éneklése a kórossal, püspöki ima, Mi Atyánk és áldás. A 17 + 2 Református énekek cédé, és a 10 DVD a Mahasz eladási TOP 40 listákon is állandó vendég! 2004-ben indult a Református Zenei Fesztivál, amely a háromnapos ingyenes programjával az ország egyik legszínvonalasabb nagyrendezvényévé nőtte ki magát. Utcai nyitó áhítat, Zsoltáros Fáklyás Menet, ötszáz fős Fesztiválkórus szolgálata a Nemzeti Múzeum lépcsőjén, és a legjobb hazai és határon túli népzenei, világzenei, dzsessz és progresszív rock együttesek, valamint professzorok részvételével. 2002-ben szerveztük meg először iskolás diákok számára a Nyílt énekórárt, melynek célja a Kárpát-medence népzenejének bemutatása. A Kárpát-medencei Magyarok Zenéje sorozat 2002-ben a Zeneakadémián indult Ivánovics Tünde (Délvidék), a Kerekes együttes és Erdélyi tanítómestereik (Tímár testvérek), valamint a Felvidéki Ghymes együttes részvételével. Több mint tíz éve, minden évben körbejárjuk két-három zenekarral a Kárpát-medence határon túli városait, majd Gálakoncertet tartunk Budapesten. A határon túli könyvtárak számára mintegy száz hazai kiadó és zenekar segítségével körülbelül huszonöt millió Ft értékben adtunk cédét és DVD-t. Az elmúlt négy évben valamennyi rendezvényünkön pénzadományt gyűjtöttünk a Kárpátaljai rászorultak megsegítésére, így eddig tizenkét millió forintot adományoztunk.

Szolgálatként végzett munkám mellett több ellenszolgáltatás nélküli kulturális tevékenységet folytattam/folytatok: Közgáz Baráti Kör Alapítvány kurátora, Civil Rádió (98 MHz) egyik alapító zenei szerkesztője, műsorvezetője, Szép Szó Kulturális és Hagyományörző Egyesület titkára, Vujicsics Egyesület tagja.

2000. december 2-án vehettem át az Artisjus Zenei Alapítvány kuratóriumától a „Kortárs magyar zeneművek kiadása, terjesztése és közönséghez juttatása érdekében kifejtett kiemelkedő tevékenységért” adományozott kitüntetést. 2012. december 22-én a Magyar Örökség és Európa Egyesülettől – *Hitet és Kultúrát Megőrző Tevékenységért* – Magyar Örökség-díjat kaptam. 2013. április 11-én a Ferencváros József Attila-díjat vehettem át, melyet a kultúrában elért kiemelkedő teljesítményért adományozta a Ferencvárosi Önkormányzat. 2014. január 24-én a XI. kerület (ahol irodánk és áruházunk két évtizede székel) Újbuda Pro Cultura-díjjal tüntetett ki kiadói és kulturális területen végzett munkámért. Valamennyi díj feleségemet, Zohna Mártát is illeti, aki

harmincöt éve szerető társam a közösen végzett szolgálatban és munkában csakúgy, mint a magánéletünkben. 2014. november 7-én – hajlott koromra való tekintettel – nyugdíjas lettem. A fenti szolgálatok folytatásában ez természetesen mit sem változtatott! 2017-ben ünnepeltük a *Reformáció 500* éves jubileumát – 2014 áprilisában a Magyarországi Református Egyház delegált abba a Kulturális Munkacsoportba, melynek feladata a kormány által létrehozott Reformáció Emlékbizottság munkájának szakmai támogatása volt. – 2016 és 2018 között *Zenei Hitvallásaink III.* címmel orgona- és kamarazenei koncertsorozatot szerveztem több mint 40 településen. 2017. novemberben beválasztottak a Magyar Örökség Díj Bírálóbizottságának tagjai közé. 2018. március 24-én egyhangú szavazással megválasztottak a Magyar Örökség és Európa Egyesület elnökének. 2018. augusztus 20-án alkalmából Áder János Magyarország Köztársasági Elnöke „a református egyház kulturális értékeinek és zenei hagyományainak bemutatását, valamint a határon túli magyarság támogatását szolgáló tevékenység elismeréseként” a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetését adományozta számomra.